en mindre Kreds af Mænd meget betydelige Interesser at varetage, Interesser, som kunne medføre et overvældende Ansvar for Staten; det er godt, at den da er vis paa og har Erfaringen for sig, at disse Mænd ikke ere for meget, hvad det ærede Medlem kaldte, coulante, hvor de ikke have Ret dertil. At de kort sagt opfylde deres Forpligtelser med Strenghed, dette er vistnok en Egenskab, som der i et Statsinstitut maa tillægges ikke ringe Vægt. — Til de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til Fremtiden, maa jeg tillade mig at føie nogle Ord. Det ærede Medlem har ikke Ret, naar han troer, at Bestemmelsen om de 3 Maaneder, inden hvis Forløb Forsikkringspolicen ikke udbetales efter den Vedkommendes Død, er given som en Fordeel for Forsikkringsanstalten. Paa ingen Maade! Thi Forsikkringens Priis beregnes netop derefter; men det er en Nødvendighed, det er i Interessenternes Interesse, idet det nemlig maa erindres, at Livsforsikkringspolicerne have, saavel hertillands som, saavidt mig bekjendt, i andre Lande, den Egenskab, at de ere Ihændehaverpapirer, som gaae fra Mand til Mand, saaledes at, naar vedkommende Interessent er død, er det den, der har Policen ihænde, som kan komme og forlange Pengene. Dersom det nu var Anstaltens Forpligtelse, efter at være oplyst om en Interessents Dødsfald, da at betale a vista Policens Paalydende, er det jo klart, at enhver tilfældig Ihændehaver af den, maaskee som Depositum eller af en anden Grund Ihændehaver af Policen, vilde være istand til at præsentere sig ved Anstaltens Kasse og forlange Udbetaling, hvorved jo let for den, hvem Policen virkelig tilhører, Adgangen til at faae den udbetalt fortabes. Derhos er det en almeengyldig Regel, saavidt mig bekjendt, overalt, at ingen Livsforsikkringspolice udbetales strax efter Dødsfaldet, og, saavidt jeg troer, skeer det paa de fleste Steder først efter 6 Maaneders Forløb — hos os har det været 3 —; men paa den anden Side skal jeg erkjende, at det Hensyn, som det ærede Medlem har gjort gjældende, nemlig, at det for Mange kan være af største Vigtighed, at Summen bliver udbetalt strax, er et meget vigtigt Hensyn. Det ærede Medlem har neppe lagt Mærke til, at dette Hensyn netop ogsaa er fyldestgjort ved en Idee, som jeg troer virkelig er original, nemlig at man skal kunne tegne Livsforsikkringer ikke alene mod Police, men ogsaa mod Indtegningsbeviis. Altsaa den, som ikke vil benytte Policen til mercantile Forretninger, til Pantsætning osv., men vil have, at Summen skal udbetales strax efter hans Død til hans Bo eller til en bestemt Person, han tager Indtegningsbeviis, og mod dette Indtegningsbeviis er Anstalten forpligtet til strax at udbetale. Jeg troer altsaa virkelig, at denne Sag er klaret meget hensigtsmæssigt. — Det ærede Medlem ankede over Præscriptionsfristen. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er en Bestemmelse, som jeg troer praktisk har viist sin Rigtighed, at der er en vis begrændset, ikke altfor lang Tid, inden hvilken man maa gjøre sine Krav gjældende i det Tilfælde, hvor Anstalten nægter at udbetale Forsikkringen. Disse Tilfælde, hvor Anstalten kan nægte at udbetale Forsikkringen, ere overmaade faa; det er væsentlig kun i saadanne Tilfælde, hvor der enten er Tale om Selvmord eller om Svig, Forfalskning paa en eller anden Maade, navnlig vedrørende den Vedkommendes Helbredstilstand, hans sidste Sygdom og den Slags Omstændigheder. Nu er det klart, at, naar man kunde lade saadanne Spørgsmaal staae hen i den sædvanlige Præscriptionstid af 20 Aar, vilde de Bevisligheder, hvorpaa man skulde støtte sine Indsigelser, meget ofte være gaaede tabte; det vilde ofte være Anstalten umuligt at sikkre sig de Vidner og Vidnesbyrd, som det maa være dens Sag at føre og fremsætte for at bevise, at den virkelig har havt Ret til at gjøre den Slags Indsigelser. Derfor troer jeg, at man maa sætte en kortere Frist, som staaer i nogen Overeensstemmelse med de sær-